

aabne Mark, Jolt kunne kun med stor Banfelighed faa Lov til at indrette sig et privat Gravsted; Jolt maa ikke blive brændte, altsaa i Birkeligheden er det saadan, at der er kun et eneste Sted, hvor man kan blive begravet, og det er paa Kirkegaarden. Derfor siger ogsaa Professor Møgen ganske rigtig i den Kirkeret, han for Njebliktet er ved at udgive, at de bestaaende Kirkegaarde ere nu almindelige Begravelsespladser. Det er altsaa ikke folkefirkelige Begravelsespladser, som de kun kunne kaldes, for saa vidt det kun var Folkekirkens Medlemmer, der havde Ret til at blive jordet deri, men det er almindelige Begravelsespladser, ikke alene med Hensyn til, at alle Mennesker have Ret til at blive begravede der, men ogsaa i den Henseende, at det er en Forpligtelse for alle Jolt at blive begravede netop der, undtagen for de ganske enkelte, som faa Lov at indrette sig en privat Begravelsesplads. Men skønt Kirkegaardene ere almindelige borgerlige Begravelsespladser, er der det ejendommelige ved dem, at det er Folkekirken og særlig Folkekirkens Præster, som have den absolute Myndighed over disse Begravelsespladser, idet det nemlig er Folkekirkens Præster, som have Eneret til at tale paa disse Begravelsespladser.

Seg skal opljse ærede Medlemmer om, hvordan de Borgere, som dø, ere stillede med Hensyn til deres Begravelse. Hvad først alle Folkekirkens Medlemmer angaar, ere de saadan stillede, at de skulle have en Præst til at kaste Jord paa sig, og for saa vidt de ville have holdt Tale over sig, kan en saadan Tale kun holdes af en Præst i Folkekirken. Ganske vist kan en Præst i Folkekirken betingelsesvis undslaa sig for at holde Tale, hvis han s. Eks. siger, at han ikke har Tid eller slikt. Men det vil kun være meget vanffeligt for ham at undslaa sig for det, da det jo kun er meget sjeldent, at han skulde kunne undskyldes sig af Mangel paa Tid. Altsaa, Folkekirkens Medlemmer skulle have en Præst til at kaste Jord paa sig, ifølge Kirkeritualet, som er bestaaende Lov endnu den Dag i Dag. Derefter skulle alle de døde — som det udtrykkes i Rituallet — indenfor Menigheden have en kristelig Begravelse, begravet paa Kirkegaard og i Overværelse af en Præst, som skal kaste Jord paa dem. Denne Ritualbestemmelse er bleven indskræpet ved en Skrivelse af 2de August 1885. De eneste af Folkekirkens Medlemmer, som ikke skulle have en Præst med, er dem, som blive henrettede, men da dette kun er Tilfældet med et forholdsvis forsvindende Antal af Folkekirkens Medlemmer, vil man altsaa se,

at de fleste skulle have Præst med. Saa er der dem, som høre med til de anerkendte Trossamfund; de ere stillede paa en egen Maade. De anerkendte Trossamfund her i Landet ere, som maaste ikke alle Medlemmer vide: Mosaiter, Katoliker, Reformerte og Metodister. At de ere anerkendte Trossamfund, vil blandt andet sige, at de Vielser, som blive udførte af disse Trossamfunds Præster, have samme borgerlige Gyldighed, som naar de blive udførte af Folkekirkens Præster. De anerkendte Trossamfund have Ret til at stæffe sig særlig Kirkegaard, og hvor de ikke have en saadan særlig Kirkegaard, kunne de, ifølge forskellige ministerielle Resolutioner, faa anvist paa de almindelige Kirkegaarde en særlig Begravelsesplads, hvor altsaa kun Medlemmer af det anerkendte Trossamfund maa blive begravede. Naar Medlemmerne af et saadant anerkendt Trossamfund have enten en særlig Kirkegaard eller særlig anvist Plads paa en almindelig Kirkegaard, faa have de Lov til paa disse Kirkegaarde eller reserverede Pladser at faa deres døde begravede med Tale af det vedkommende Trossamfunds Præst og med de Ceremonier, som høre med til dette særlige Trossamfund. Hvis derimod et anerkendt Trossamfund ikke har nogen særlig Kirkegaard eller Begravelsesplads, hvad der overhovedet er Tilfældet alle de Steder, hvor der kun er et ringe Antal Medlemmer af dette Trossamfund, ere de altsaa henviste til at lade deres døde begrave paa den almindelige Kirkegaard. Der maa altsaa ikke holdes nogen Tale af deres Præst, og der maa ikke lide nogen Sang over Graven; kun kunne de, saa vidt jeg kan forstaa af de temmelig indvilede Bestemmelser, som angaa dette Forhold, faa Lov til at lade deres egen Præst kaste Jord paa Liget, uden Tale og uden Ceremonier. Hvad de ikke anerkendte Trossamfund angaar, er det jo i Skrivelse af 7de Januar 1862 bestemt, at det ikke kan tillades Medlemmer af ikke anerkendte Trossamfund at foretage nogen Ceremoni paa de almindelige Kirkegaarde; der maa kun læses et Fadervor over deres Grave. Derimod kunne Folkekirkens Præster, naar de ville — de ere ikke forpligtede dertil — kaste Jord paa de afdøde Medlemmer af de ikke anerkendte Trossamfund, altsaa Baptister, Irvingianere, Mormoner og andre saadanne Selter. Forholdet er altsaa ganske kortelig dette, at Kirkegaarden er paa den ene Side en borgerlig Begravelsesplads, men paa den anden Side have Folkekirkens Præster Monopol paa at tale ved Graven og i de til Kirkegaarden hørende